

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΗΔΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δο. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

Ἀπουσιάζοντος τοῦ Διευθυντοῦ τὰ
ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ εἰς οὐδένα ἀποστέλλον-
ται ἀνευ προπληρωμῆς.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ κκ.
Συνδρομηταὶ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν τὰς συν-
δρομάς των διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγ-
γλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποσέλ-
λεται δωρεάν τοῖς Συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθη-
ναϊδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

Η ΑΜΙΛΛΑ

«Ἡ ἀμιλλα εἶνε αἰσθημα ἐκούσιον, γενναῖον, εὐλι-
κρινές, ὅπερ καθίστησι τὴν ψυχὴν γόνιμον, πρῶθυμον
νὰ ἐπωφελεῖται τὰ μεγάλα παραδείγματα, καὶ ἀναβι-
βάξει αὐτὸν πολλάκις ὑπεράνω τοῦ ὑπ' αὐτῆς θαυμα-
ζομένου.»
La Bruyère.

Ὅτι ἡ ἀμιλλα εἶνε εὐγενὴς ἀρετὴ ὑψόσασα τὴν
ψυχὴν εἰς εὐγενεῖς πράξεις καὶ ἀποτρέπουσα αὐτὴν
τῶν χαμερπῶν καὶ χαμαιζήλων, τοῦτο καὶ ἀρχαῖοι
καὶ νεώτεροι ἠθικολόγοι ἀνεγνώρισαν καὶ ἀνωμολόγη-
σαν· ὅτι δὲ πάλιν τὸ εὐγενές τοῦτο τῆς ψυχῆς αἰσθημα
πολλάκις δύναται νὰ περестῇ εἰς τὴν βδελυρὰν
ζηλοτυπίαν, καὶ ἐξ αὐτῆς νὰ μεταβῇ εἰς τὸν φθορο-
ποιὸν καὶ ἀνθρωπακτόνον φθόνον, καὶ περὶ τούτου
σύμφωνοι εἶνε αἱ γνώμαι τῶν ἠθικολόγων. Διὰ τοῦτο
φροντίς μεγάλη πρέπει νὰ καταβάλληται ὑπὸ τῶν
ἀρχιερέων, τῶν διδασκάλων καὶ τῶν κληρικῶν, νὰ προ-
τρέπωσι μὲν τοὺς μαθητὰς των καὶ τὰ ποιμνίον των
εἰς τὴν ἀμιλλαν, ν' ἀποτρέπωσι δ' αὐτοὺς τῆς ζηλοτυ-
πίας καὶ τοῦ φθόνου, ἀποδεικνύοντες τὰ ἀγαθὰ ἐκεί-
νης, καταδεικνύοντες δὲ τὰ ἀλέθρη καὶ βδελυρὰ ἀπο-
τελέσματα τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ φθόνου.

Τὰ ἐξῆς μαρτυροῦσι πόσον ἐραβεῖται ὁμέγας τῆς
ἐκκλησίας διδάσκαλος, ὁ ἱερός Αὐγουστίνος τὰ δεινὰ

τῆς ζηλοτυπίας ἀποτελέσματα καὶ πόσον ἐφρόντιζ
νὰ ἐκριζώσῃ ἀπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τὴν ζηλοτυπίαν.

Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος ἀπεχώρησέ ποτε μετὰ τινων
ἐκ τῶν φίλων του εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου ἐδίδασκε δύο
νέους, τὸν Λικέντιον καὶ Τριγῆσιον. Ἐν τῇ ἐξοχῇ συ-
νέστησε φροντιστήριον· ἕκαστος ὑπεστήριξε τὸ θέμα
του καὶ ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐστάσεις· ἔγραφον δὲ ὅ,τι
ἔλεγον. Ἡμέραν τινὰ διέφυγε τὸν Τριγῆσιον ἀπόκρισις,
ἣτις δὲν ἦτο διόλου ὀρθή· ὁ Τριγῆσιος ἐπεθύμει νὰ μὴ
γρασῇ ἢ ἀπόκρισις αὐτῆ, ἐν ᾧ ὁ Λικέντιος ἐπέμεγε καὶ
ἐζήτηι νὰ γρασῇ. Ἡ ἐρις τῶν δύο προήχθη εἰς μέγαν
βαθμὸν.

Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος μαθὼν τὴν σφοδρὰν τῶν δύο
μαθητῶν του φιλονεικίαν ἐπέπληξε σφοδρῶς τὸν Λι-
κέντιον, ὅστις ἀμέσως ἠρῳθρίασεν· ὁ Τριγῆσιος εὐχα-
ριστήεις ἐπὶ τῇ ταραχῇ καὶ τῇ συγχύσει τοῦ
ἀντιπάλου του δὲν ἐδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν του.
Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος λυπηθεὶς σφόδρα, διότι ἔβλεπε
τὸ κρύφιον πείσμα τοῦ ἐνὸς καὶ τὴν κακεντρέχη χα-
ρὰν τοῦ ἄλλου·

«Οὕτω λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ ἅγιος, ὑμεῖς φέρεσθε
»πρὸς ἀλλήλους; Τοιοῦτος εἶνε ὁ πρὸς τὴν ἀλήθειαν
»καὶ τὴν ἀρετὴν ἔρωσ, ἐξ οὗ ἐκολακευόμην, καὶ ὑφ'
»οὔ πρό ὀλίγου ἀμφοτέροι διεπλέγεσθε; Δὲν γνωρίζετε
»ὅτι μοι προξενεῖτε τὴν μεγίστην λύπην;»

Ταῦτα εἰπόντος τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου, οἱ ὀφθαλμοὶ
αὐτοῦ ἐπληρώθησαν δακρῶν.

«Ἐάν νομίζητε, προσέθηκε ὁ ἅγιος, ὅτι μοι ὀφεί-
»λετε ἀγάπην καὶ τρυφερότητα, ἡ εὐγνωμοσύνη, ἢ
»παρ' ὑμῶν ζητῶ, εἶνε νὰ εἰσθε πρὸς ἀλλήλους ἀγα-
»θοὶ καὶ ἠνωμένοι.»

Οἱ μαθηταὶ συγκινηθέντες, δὲν διενεώθησαν ἄλλο ἢ
νὰ παρηγορήσωσι τὸν διδάσκαλόν των δι' ἀμέσου με-
ταμελείας ἐν τῷ παρόντι καὶ δι' εὐλικρινῶν ὑποσχέ-
σεων ἐν τῷ μέλλοντι.

Τὸ ἀμάρτημα τῶν δύο ἐκείνων νέων μαθητῶν ἦτο
ἀράγε τοιοῦτον, ὥστε ὁ διδάσκαλος νὰ ταραχθῇ το-

σοῦτον; Δὲν εἶνε ἀράγε σιγή; αἱ τοιαῦται φιλονεικίαι; Θέλω νὰ ἐξορίσῃ τὴν ζωρότητα καὶ εὐαισθησίαν τῶν δὲν ἐσθνεῖ ὅλην τὴν ἐξουσίαν τῆς σπυρδῆς καὶ τὴν καθίστα ἀμβλεῖν τὴν ἐργασίαν βουκέντρον ἀναγκαστικῶς ἐπὶ τὴν ἡλικίαν τῆς γυναικός; Ἄλλο δὲν ἦτο τὸ αὐτὴ ἡ σκέψις; τὸ ἱερὸν Αὐγουστίνου οὐδέποτε οὐδὲν ἄλλο διανοεῖτο ἢ τὸ κατέχευε ἐπὶ τὰ πρόσωπα ὄχι εὐγενῆ ἀλλὰ καὶ τὰ προκλήθη μὴ ἐκπέσει εἰς τὴν ἀλὰ ὄνειαν δὲν ἤθελε νὰ θεραπεύσῃ τὴν διάθεσιν ταύτην δι' ἀλλῆς, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἰσως ἀλιγώτερον ἐπικίνδυνος, διὰ τῆς ἀργίας καὶ τῆς ῥαθυμίας. «Πόσον ὕψα ἐλυπούμην, λέγει, ἂν εἶχόν μαθητὰς, ὧν ἐν ἐλάττωμα δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ διορθωθῇ ἢ δι' ἄλλου ἐλαττώματος;»

ΤΟ ΕΝ ΤΡΥΦΗ ΣΠΗΛΑΙΟΝ
ΚΑΙ Ο ΕΝ ΦΙΓΑΛΙΑ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

[Σημείωσις ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου μου].

Τῆ πρώτῃ τῆς 23 Νοεμβρίου ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Σπάρτης μετὰ τοῦ φίλου καὶ συνοδοιπόρου μου Α. Ἡλιακοπούλου, κατευθυνόμενοι εἰς Καλάμας διὰ τῆς φοβερᾶς, ἀλλὰ καὶ μεγαλοκρεπούς Λαγγάδος τοῦ Ταυγέτου. Ἡ καρδιά ἡμῶν ἐπληροῦτο ὑπὸ τριῶν ὀδῶν διαφόρων αἰσθημάτων. Ὑπὸ συγκινήσεως μὲν καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὸ λαμπρὸν τῆς φιλοξενίας, ἧς ἐτύχομεν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας εὐαρέστου διαμονῆς ἐν τῇ μικρᾷ, ἀλλ' ὠραία ταύτῃ πόλει, ὑπὸ λύπης δὲ, διότι μεταξὺ τῶν ἄλλων δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἴδωμεν καὶ τὸ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Α. Φουστάνου ἀντὶ 15,000 δρ. ἀγορασθέν μωσαϊκὸν ἐπὶ τῆς ὑπουργείας τοῦ Ι. Βαλασσοπούλου, κεκλεισμένον ἤδη ὑπὸ τοῦ συσσωρευθέντος βορβόρου, καθὼς καὶ τὸ ἐν Χρυσάφῃ ἀνάγλυφον, πωληθὲν ὡς εἶπον ἡμῖν τῷ πρεσβευτῇ τῆς Ῥωσσίας κ. Σαβούρωφ ἀντὶ 5,000 δραχμῶν! Καὶ τέλος ὑπὸ περιεργίας, συνειπία τῶν ὑπὸ διακεκριμένων καὶ εὐμαθοῦς Σπαρτιάτου δοθειῶν ἡμῖν πληροφοριῶν περὶ τινος σπηλαίου πλήρους ὀστέων, πρὸ μηνῶν δύο ἀνακαλυφθέντος ὑπὸ τοῦ ποιμένου Παναγ. Καθόλου.

Οἱ χωρικοὶ διηγοῦντο ἀλλόκοτα καὶ φοβερὰ περὶ τοῦ σπηλαίου τούτου, καθ' ὅσον, μόλις διασκελίζοντες τοὺς πρὸ τῆς καθέτου σχεδὸν εἰσόδου βράχους, εὐρίσκοντο ἀντιμέτωποι ἀναριθμητῶν λειψάνων προαναπαυμένων, ὅπως ἀγνώστου ἱστορίας καὶ καταγωγῆς.

Οὐδεὶς Μαθουσσάλας τῶν περὶ ἐγίνωσκεν ἢ εἶχεν ἀκούσει σχετικὸν τι περὶ τοῦ ἐν λόγῳ σπηλαίου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἀνθρωπίνων ὀστέων οὐδεμίαν ἀπολύτως ὑπῆρχε παράδοσις καὶ εἰμεθα ἰσως οἱ πρῶτοι μέλλοντες νὰ καταβῶμεν ἐν τῷ σκοτεινῷ ἐκείνῳ βαρᾷ τῆς αἰωνιότητος, καθ' ὅσον δὲν ἐνθυμούμεθα οὔτε ὁ Σατωβριάνδος, οὔτε ὁ Ἰσαμβέρτ, οὔτε ὁ Λεμπά, οὔτε ἄλλας τις τῶν γνωστῶν ἡμῖν νεωτέρων περιηγητῶν ν' ἀναφέρῃ τι περὶ τούτου μὴ δυνάμενοι δὲ ν' ἀνατρέξωμεν αὐθις εἰς τὰ συγγράμματα αὐτῶν, ἵνα ἐπε μᾶλλον ἐξασφαλίσθωμεν, ἠρκέσθημεν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις

ἀνδρῶν καταλλήλων. Ὅθεν γράφοντες περὶ νέου καὶ ἀγνώστου τέως, γράφομεν ὑπὸ πρῶτον ἐπιφύλαξιν. Εἰς τὴν 2 ἀπόστασιν τῆς Σπάρτης ἐπιτήσαμεν πρὸ πρῶτον Τριττῆ, ὅθεν προημετέραν ἐκτακτικῶς διευθετήσαμεν πρὸς τὴν Σπῆν Κεμίν, ἀπευθυσάμενοι τοῦ χωρίου 1/2 ὥραν. Διὰ τῆς ἡμέρας ταύτης ἀπέβη καὶ ἡ τῆς Λαγγάδος ἀτραπὸς, ἀριστερὰ δὲ καὶ εἰς ὀλίγων βημάτων ἀνωτάτω τοῦ ἀποστασίου ὑπῆρχε τὸ σπήλαιον.

Πρᾶτα πρὸς ἀμειβὰ διακοσμήθημεν ὑπὸ τὴν φῶς τῶν δαυλῶν ἐν τῷ βάθει τοῦ σπηλαίου, ἐνῷ δ' ἠκολούθησαν τῶν προπρεβυτέρῳ συνοδοιπόρου μου οἱ χωρικοὶ ἔμμενον πρὸ τῆς εἰσόδου παρακολουθούντες ἡμᾶς διὰ τοῦ βλέμματος. Εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπέβη τῆς εἰσόδου εὐρέθημεν ἐπὶ στρώματος πλήρους ἀνθρωπίνων λειψάνων, ἐφ' ὅσον δ' ἐπροχωροῦμεν, τὰ ὀστά ἐφαίνοντο ἀφθονώτερα. Εἰς ἐκάστην γωνίαν, εἰς ἐκάστην ῥωγμὴν καὶ ἐπὶ τῶν προεξεχόντων πολλαχῶς βράχων ὑπῆρχον σωρεῖαι ὀστέων, ἐν οἷς καὶ τινὰ κρανία, πολλὰ δὲ καλαμοειδῆ ἀκέραια. Ἐνίοτε ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ σπηλαίου ἐφαίνοντο καὶ τύποι αὐτῶν. Οὕτως ἐπροχωρήσαμεν εἰς βάθος κάθετον πολλαχῶς 25—30 μέτρων, ἀλλ' ἐν τέλει τὸ σπήλαιον δι' ἀποτομίου πρὸς τὰ δεξιὰ καμπῆς ἀποτελεῖ μικρὸν φρεᾶρ, ἐνθα τὸ ἔδρανον ὕψρον καὶ τὰ ὀστά ἀπολελιθώμενα.

Βεβαίως πολλὰ ἐκ αὐτῶν τὰ δὲ εἰς σκελετῶν κείνται ἐκεῖ διασκορπισμένα· ἐὰν δὲ συμπερανώμεν, ἐκ τῶν κρανίων καὶ καλαμοειδῶν, τῶν εἰς χεῖρας ἡμῶν περιελθόντων ἐν τῷ βάθει τοῦ σπηλαίου, οἱ σκελετοὶ ἀνήκουσιν εἰς πεπολιτισμένην φυλὴν καὶ μάχμον ἡλικίαν, οὐδὲν ὅμως ἄλλο ἀντικείμενον εὐρομεν ἐπὶ τοῦ πρώτου στρώματος ἐπιπολαιῶς ἐρευνήσαντες. Τὸ μόνον ξένον τῆς μεγάλης ἐκείνης ὀστεοποθῆκης ἦσαν 2—3 αἰγῶν κεφαλαί, ἀσυγκρίτως ὁμῶς νεωτέρως ἐποχῆς.

Ἐβλήθημεν τοῦ σπηλαίου μετὰ κόπου, φέροντες τεμάχια ἀπολελιθώμενων ὀστέων, ἀλλ' ἀδυνατούμεν νὰ πλησιάσωμεν πιθανῆν τινα λύσιν τοῦ ζητήματος, φύσει σκοτεινοῦ καὶ ἀμυβδόλου ἐν ἐλλείψει σχετικῶν παραδόσεων. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ σπηλαίου ἀνοψοῦται βραχώδης λόφος, ἐφ' οὗ δὲν ἠδυνάμεθα ν' ἀνέλθωμεν, ἀπὸ τοῦ βάθους ὅμως τοῦ σπηλαίου διεκρίναμεν ἡλιακὴν ἀκτίνα, ζητούσαν νὰ χαραῖξῃ φωτεινὴν γραμμὴν ἐπὶ τῶν προεξεχόντων βράχων, ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται τοῦ σπηλαίου αἱ πλευραί.

Ὀλίγιστα μέρη τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξαν τὸ θᾶπρον αἰματηροτέρων γεγονότων τῆς ἐν Σπάρτῃ καὶ Μιστρᾷ περιουχῆς ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτέρας μέχρι τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, ἀλλ' ἀπίθανον φαίνεται ἡμῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πεδίου μάχης μεταφέρθησαν ἐν τῷ δυσπροσίτῳ ἐκείνῳ σπηλαίῳ τὸσαῦτα πτώματα. Ἦθελέ τις παραδέχθῃ, ὅτι οἱ σκελετοὶ τῶν παιδῶν καὶ γυναικῶν, ὡς ἀσθενέστεροι, κατεστράφησαν, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο νεκροταφείον ἀγνώστου ἡμῖν ἰδιοτροπίας, ἀνάγκης ἢ ἐδαφικῆς ἀλλοιώσεως. Πρέπει δὲ πάλιν ν' ἀποδειχθῇ ὁπωσοῦν ὅτι, ἡ ἀρχαιοτέρας τῶν ὀστέων ἀνέρ-

χεται εἰς ἐπέκεινα τῶν 2,000-ἔτων ἐν ἀναφανίστῳ τὸ εὐρον, ἀναμνησκόμενος τῆς ὑπὸ τοῦ Φοικυλίδου ἀγαφερομένης ἐξαφανίσεως τῶν 2,000-ετείων λαγῶδων εἰλωτῶν, οἵτινες μετὰ τὴν ἐκ τῆς πολέμου συμμετοχῆς καὶ ἀνδραγαθίας ἐλαβον ὡς ἐμαῖδαν ἐλευσὸν θάνατον, ἀλλ' ἀγνώστου μέχρις ἡμῶν τάφου ὑπὸ τῶν ὠμῶν ἐκείνων τεκνῶν τῆς Σπάρτης.

Ἐὰν πραγματικῶς πρῶτοι ἡμεῖς φέρωμεν ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ σπηλαίου τὰς ἀπολελιθώμενα τεμάχια τῶν ἀνθρωπίνων ὀστέων, αἱ πληροφορίες ἡμῶν εἰσὶν ἐπαρκεῖς, πιστέομεν, ἵνα ἐπισυρῶσιν τὴν ἀποσπῆν καὶ προκαλέσωμεν τὰς ἐρευνας ἀρμοδιώτερον αὐτῶν τοῦ ζητήματος, χάριν τοῦ ὁποίου καταθέτομεν αὐτὰ ὀπου δεῖ.

Ὅπως ὅποτε ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἀντικείμεναι τὰς ἀραιάς, ἀλλ' εὐγενεῖς φάλαγγας τῶν προελευσάντων προγόνων ἡμῶν, ἐξηκολούθησαμεν τὴν πορείαν ἀναμνησκόμενοι τῶν τοῦ Χαλκιδεῶς Λυσιππίδου, ἀντιστρόφως ἡμῖν ἀνακράζοντας ὅτι:

..... ἀπολελιθῶντων
 Ἑλλάς στενάζει πᾶσα τοὺς κείνους τάφους.

Ἐν Φιγαλία ἐπισκεβήθημεν τὸν ναὸν τοῦ Ἐπικούρειου Ἀπόλλωνος, χάριν δ' αὐτῷ ἀποστασάμεν προῶρως συνοπτικὰς τινὰς ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου σημειώσεις.

Ὁ ἐν τῷ Κωτίλιῳ ὄρει κείμενος οὗτος ναὸς, ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου χωρίου Βάσσας, πλησίον τοῦ ὁποίου ἀλλοτε ἔκειτο, περιστοιχεῖται νῦν ὑπὸ τῶν 1/4—1/2 ὥρας ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντων χωρίων Σελήρου, Αραγῶγι καὶ Καστρούγεννα, ὧν οἱ κάτοικοι ἠθροῦντο ὅτι ἐσεβάσθησαν τὰς στήλας του, ὡς καὶ τῆς ἀπτεούσης Δρυὸς τοὺς κλώνας, κατὰ δὲ τὴν ἐπιγραφομένην τοῦ 1821 μίᾶ αὐτῶν ἐπέσε θύμα τῆς ἐλλείψεως μολύβδου, ὃν οἱ διψαλέοι ἐκείνοι μαχηταὶ ἀνεζήτησαν πανταχοῦ. Καὶ ἤδη ὀλόκληρος μίᾶ τῶν πλευρῶν τοῦ ὠραίου τούτου ναοῦ, τοῦ ἐξοχωτέρου τῶν ἐν Πελοποννήσῳ μετὰ τὸν ἐν Τριτῇ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, κινδυνεύει νὰ καταπέσῃ, ἂν μὴ ἐγκλίβῃ ἡμῶν ἡ δόουσα πρόνοια, διότι οἱ δεισοὶ καὶ βροχαὶ κατακατὰ τὰ ὄρεϊνά ταῦτα μέρη.

Ταῦτα συστάται τοῖς ἀρμοδίως ἐρευνήσασιν τὴν παράκλησιν τοῦ λίαν ἀειπαίνου ἀρχαίου καὶ ἐπιτομίου πρῶτον ἀρχαιοφίτου καὶ ἀμειβομένου, ἂν ἐν ναοῖς βραδύτερον καὶ ὅστις φέρωται ἐρευνᾶμεν ὑπὸ τῆς σπανίας ἐκείνης περὶ τοῦ καλῶς ἀποσπῆσαντος ἀποσπῆσαντος ἀντικείμενα, ἀτινα 20 ἔτη πρὸ τῆς ἐλληνικῆς παλιγγενεσίας, ἐνέπειυσαν μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸν συμπολίτην τοῦ Βήκουσιφιδ, τὸν φιλέλληνα **W. Hayward** ν' ἀναφανίσῃ ὅτι, ἐπὶ τοιούτων βάσεων:

The shattered wrecks of ancient days repose:
 Τῆ 24 Δεκεμβρίου 1879.
M. A. Sestini.

Η. ΚΑΓΚΑΡΟΥ

Τὸ ἐν τῇ παρούσῃ εἰκονογραφίᾳ τετραπόδιον ὀνομάζεται Καγκάρου καὶ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν Διδελφῶν ἢ μαρσυποφόρων. Διδελφῆ δὲ ἢ μαρσυποφόρα ὀνομάζονται ἐκεῖνα τῶν τετραπόδων θηλαστικῶν, ὅσα ἔχουσιν ἐν τῇ κοιλίᾳ μάρσυπον ἢτοι θύλακα, σάκκον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσιν οἱ μαστοὶ τῶν ζῶων. Τὰ ζῶα ταῦτα εὐρίσκονται συνήθως ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ὀκεανίᾳ.

Τῶν μαρσυποφόρων τούτων ζῶων τὸ μεγαλείτερον καὶ παραδοξότερον κατὰ τὴν κατασκευὴν εἶνε ἡ λεγομένη Καγκάρου ἢ Καγκουρού. Τὸ σῶμα τῆς Καγκάρου εἶνε σχεδὸν κωνικὸν καὶ παχὺ μὲν πρὸς τὴν οὐρὰν, λεπτόν δὲ πρὸς τὰ ἄνω. Τὰ ἄνω μέρη εἶνε λίαν βραχέα, τὰ δὲ κάτω μακρὰ καὶ λίαν ἀνεπτυγμένα. Ὁ δακτύλιος δάκτυλος τοῦ ὀπισθίου ποδὸς ὀχυροῦται ὑπὸ ὄνυχος μακροτάτου, ὅστις καθίσταται πολλακίς ὄπλον ἐπιφόρον πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Ἡ ἄνω σιαγὼν ἔχει ἕξ κυνόδοντας, ἡ δὲ κάτω μόνον δύο, ἀλλὰ μεγάλους καὶ ἰσχυρούς. Ἡ οὐρὰ τῆς Καγκάρου, ἢν μεταχειρίζεται σχεδὸν ὡς πηδάλιον, εἶνε λίαν ἰσχυρὰ καὶ χρησιμεύει αὐτῇ, ὅταν ἴσταται ὀρθία καὶ ὡς ὄργανον τοῦ πηδᾶν διὰ κρημνῶν ἐχουσῶν 7—10 μέτρων ἀπόστασιν, ὅταν διώκηται.

Ἡ Καγκάρου μεταχειρίζεται τοὺς ἐμπροσθίους πόδας, ὡς οἱ πῆθηκοι, εἰς τὸ τρῶγειν. Ὅταν τρώγῃ ἀνορθοῦται καθήμεν ἐπὶ τοῦ τρίποδος, ὅστις σχηματίζεται ὑπὸ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ τῆς οὐρᾶς μεταβιβάζει παίζουσα τὸ χορτόν κατ' ἐκλογὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ποδὸς εἰς τὸν ἄλλον, δάκνει ὀλίγον καὶ μασσᾷ αὐτὸν βραδέως.

Ἡ Καγκάρου, ζῶον δειλὸν καὶ ἐγρηγορὸς, ὡς ὁ λαγὼς, φεύγει κατεσπευσμένως πρὸ τοῦ κινῆσαι στενοχωρομένη ἐπιστρέφει, ἀνίσταται γενναίως εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ἐχθρῶν, ἐπιτυγχάνει πολλακίς νὰ πληγώσῃ τὸν καταδιώκοντα αὐτὴν ἐχθρὸν καὶ μάλιστα νὰ διασχίσῃ τὴν κοιλίαν του διὰ τῶν ὀνύχων.

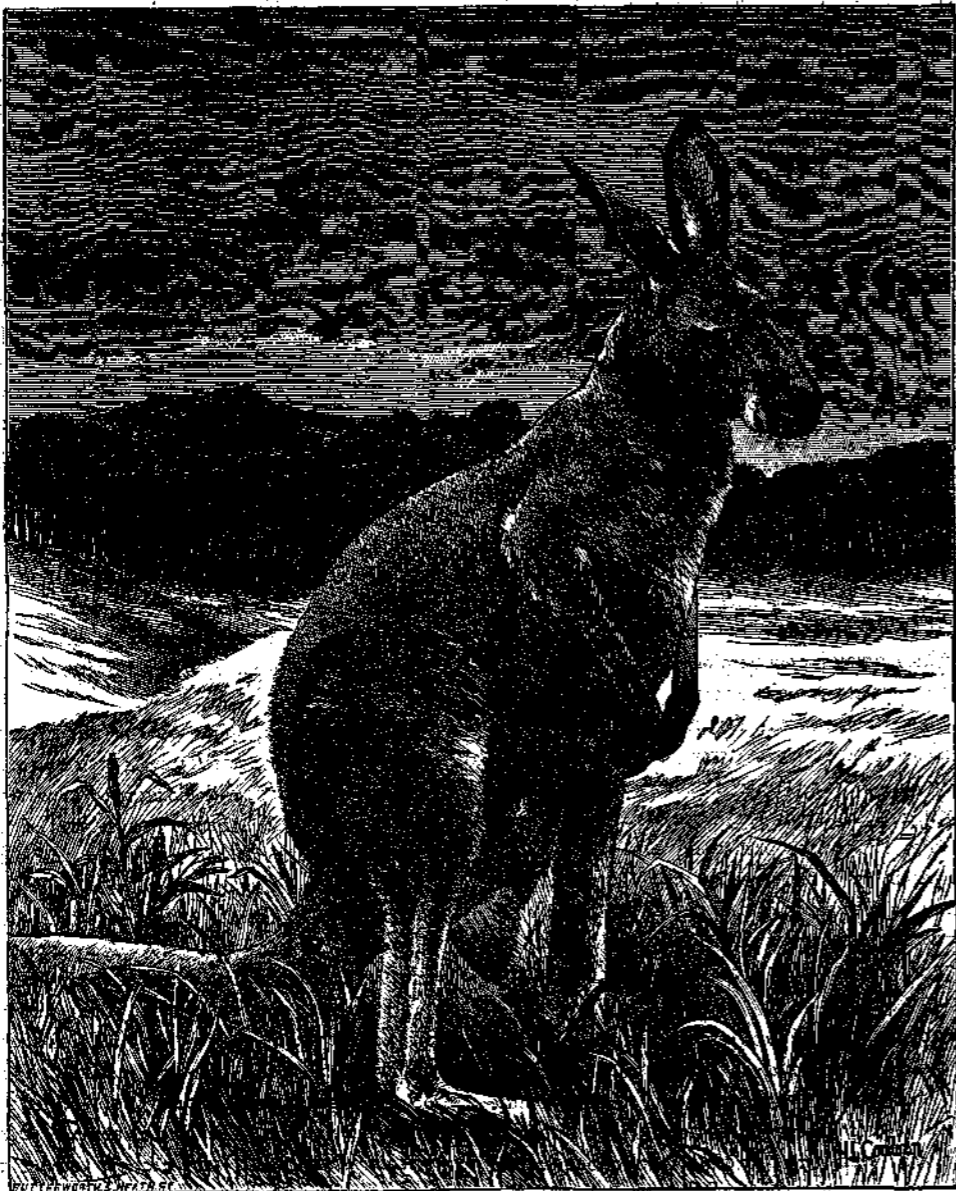
Τὸ θῆλυ φέρει ἐν ἡ δύο νεογνά, σπανίως τρία ἢ τέσσαρα. Ἡ κυοφορία τῶν Καγκάρων εἶνε ἡ αὐτὴ πρὸς τὰ λοιπὰ μαρσυποφόρα. Πρὶν ἢ τὸ ἐμβρυον ἀναπτύξῃ ἀρκούντως εἰσέρχεται εἰς τὸν σάκκον, ὅστις καλύπτει ὅλην τὴν κοιλίαν καὶ εἶνε ἀνοικτὸς μόνον πρὸς τὰ ἄνω. Ἐν τῷ σάκκῳ τούτῳ, ὅστις εἶνε ὡς δευτέρῃ μίτρᾳ, ὑπάρχουσιν οἱ μαστοὶ, οὗς θηλάσκει τὰ νεογνά. Εἶνε μαρσυτικὸν θέαμα κατὰ τινὰ ὑπερηγήματα νὰ βλέπῃ τις τὰ νεογνά τῆς Καγκάρους νεβάζοντά τὴν κεφαλὴν των, ὅταν ἡ μήτηρ των βόρακῃ, τρώγοντα ἐπίσης τὴν τροφερὰν χλόην, ἧς ἀνωθεν παρέρχονται.

Ὅταν τὰ νεογνά φθάσωσιν εἰς τὴν ἐντελῆ αὐτῶν ἀνάπτυξιν, ἐξολοθίζουσιν, πορεύονται εἰς βοσκὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὸν κόλπον τῆς μητρός, ἵνα ζεσταθῶσιν ἢ ἵνα διαφυγῶσι κινδυνῶν τινῶν.

Ἐπειδὴ τὰ ζῶα ταῦτα ζῶσιν ἐν τῇ διακεκαυμένῃ ζώνῃ, ἐνθα αἱ χῶραι εἶνε ξηραὶ καὶ ἀνυδροὶ, ἀναγκά-

ζονται να οδοιπορώσι πολύ και πολλάκις επί δύο ημέρας πρὸς εὐρεσιν ὕδατος· ἐπειδὴ δὲ εἰς τοιαύτην περίστασιν τὰ τέκνα τῆς Καγκαρῶς δὲν δύνανται νὰ συνοδοιπορώσιν, ὁ δὲ θάλακας τῶν γονέων δὲν εἶνε τοσοῦτον μέγας, ὥστε νὰ χωρῇ αὐτὰ ὅταν εἶνε ἰκκῶς μεγάλα, ἡ θεία πρόνοια ἐχορήγησεν εἰς τὴν Καγκαρῶν οὐρανὸν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν δι' ἧς συλλαμβά-

δὲ οὐρὰ παρέχει εὐάρεστον καὶ θρεπτικώτατον ζῶμα. Οἱ ἄγριοι τῆς Αὐστραλίας συνήθη τροφήν ἔχουσι τὸ κρέας τῆς Καγκαρῶς καὶ τὸ δέρμα αὐτῆς εἶναι τὸ κάλλιστον τῶν ἐνδυμάτων· δεξιότατον ἀποδίδουσι ἀξίαν εἰς τὸ ζῶον τοῦτο. Διηγούνται ὅτι ὁ δημιουργὸς τοῦ κελοῦ, ὃν ὀνομάζουσι Μονιτορον καὶ περιστάσιν αὐτὸν ἐν τοῖς συναζήσεσι αὐτῶν ὡς ἄνθρω-

Ἡ Καγκαρῶς.

νει πολλὰ πράγματα καὶ τὴν ὅποιαν συλλαμβάνοντα τὰ μικρὰ διὰ τῆς οὐρᾶς τῶν ἐποχῶνται ἐπὶ τῶν ῥάχων τῶν γονέων καὶ φέρονται ἐπ' αὐτῶν ὡς ἐφ' ἀμάξης, ὅταν κουράζονται, ἢ ὅταν καταδιώκονται καὶ μέλλουσι νὰ πηδήσωσι κρημνοῦς καὶ νὰ διαβῶσι ποταμούς!

Τὸ κρέας τῆς Καγκαρῶς εἶνε εὐάρετος τροφή, ἡ

πον ὕψηλῳ ἀναστήματι καὶ ἐγγυρῶτατον, ἐδημιούργησε κατ' ἀρχὰς τὴν Καγκαρῶν, ἔπειτα τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τοὺς ἀστέρας καὶ τὰ δένδρα.

Ἐν τῷ πρὸς Μ. τῆς Αὐστραλίας κειμένῳ κόλπῳ τοῦ ἁγίου Βικεντίου, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ὁποῦ ὕψεται ἡ πόλις Ἀδελαΐδ, ὑπάρχει νῆος, 70 λευγῶν περιφέρειαν ἔχουσα. Τὴν νῆσον ταύτην ἀνεκάλυψε τῷ 1802

ὁ Flinders καὶ ὠνόμασε Καγκαρῶν διὰ τὴν πληθὺν τῶν ἐναυτῶν ζῶων τούτων, τὰ ὁποῖα εἶδε βόσκοντα κατ' ἀγέλας καθ' ὅλην τὴν παραλίαν.

Ὁ Flinders εἶδε συγχρόνως φώκας ὑπερμεγεθεῖς ἐκ τῆς θαλάσσης ἐξερχομένας, καὶ ἐποῦσας ἐπὶ τῆς παραλίας μέχρι τῆς νήσου Καγκαρῶς. Καὶ αἱ Καγκαρῶ καὶ αἱ φώκαι συνέβησαν μετὰ μεγάλης ἀγάπης καὶ φιλίας.

Κατὰ τὸν Flinders αἱ Καγκαρῶ ἦσαν τὸσόν πολ- λαὶ καὶ ἡμεραι, ὥστε δι' αὐτὰς ἐφθύναν 30 καὶ

περὶ ἀμνηστίας νόμος εἰσαχθεὶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ψηφισθεὶς ὑπὸ τῶν Βουλῶν. Διὰ τοῦ νόμου τούτου πάντες οἱ καταδικασθέντες ἐπὶ ὀρισμένον χρόνον ὡς μετασχόντες τῆς ἐπανάστασεως τοῦ 1871 καὶ λαβόντες χάριν ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ἠδύναντο νὰ ἀμνηστευθῶσιν. Ἐδόξακεν δὲ εἰς τὸν νόμον τὸν τύπον τοῦτον, ἵνα δυνήθῃσι νὰ ἐξαιρέσωσι τῆς ἀμνηστίας τὰ μέλη τοῦ δήμου τῶν Παρισίων καὶ τοὺς κυριωτέρους ἀρχηγούς τοῦ κινήματος τοῦ μαρτίου τοῦ 1871. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι, ἰδόντες ψευθεῖ-

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΪΔΗΣ

μίαν ἐν καιρῷ νυκτός· αἱ φώκαι ὁμῶς ἰδοῦσαι τοὺς ἀνθρώπους ἐφυγον ταχέως. Ἀλλὰ τὴν σήμερον ἡ Καγκαρῶ φοβείται πολὺ τὸν ἄνθρωπον, ὃν θεωρεῖ τὸν μέγιστον τῶν ἐχθρῶν τῆς.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΪΔΗΣ

καὶ ὁ περὶ ἀμνηστίας νόμος.

Ἐκ τῶν σπουδαίων πράξεων αἰτίνας ἐμνήσθη τὸ πρῶτον ἔτος τῆς προεδρίας τοῦ κ. Γρεβῦ, ὁ ἤρξεν ὁ

σας τὰς ἐλπίδας τῶν, ἐπειράθησαν νὰ ἀναγκάσωσι τὴν Κυβέρνησιν πρὸς τοῦτο, καὶ ἐπιωφελοῦμενοι ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἐνεποίη ἡ ἐξαιρετικὴ θέσις τοῦ κ. Αὐγούστου Βασιλεῖδ, γέροντος 74 ἐτῶν, ἐξ ὧν τὰ 40 διήλθεν ἐν τῇ φυλακῇ, κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὄντος περιορισμένου ἐν Κ. Καίριῳ, ἔθηκεν αὐτὸν ὑποψήφιον ἐν Βορδιγάλαις καὶ κτώρθωσαν νὰ ἐκλεχθῇ βουλευτὴς ἐν καὶ δὲν ἦτο ἐκλέξιμος. Οἱ παραγοποιοὶ ἠλπίζον ὅτι ἡ Βουλὴ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ

ακυρώσει την εκλογήν ταύτην, τότε δε ερειδόμενοι επί του προηγουμένου ταύτου, υπελάγισαν να εισαγάγωσιν εν Γαλλία πάντας τους προηγουμένους τους μὲν μετὰ τοῦ δε, ἐναντίον τοῦ νόμου, διὰ τῆς θύρας τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας. Ἡ πλειοψηφία ὁμῶς τῆς Βουλῆς κατέστρεψε τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτῶν, ακυρώσασα τὴν ἐκλογήν. Ὁ Βλαγκὴς ὁμῶς ἐκέρθησε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, διότι ἂν δὲν ἀμνηστεύθη, ἡλευθερώθη ὁμῶς διὰ χάριτος.

Ὁ κ. Αὐγουστος Βλαγκὴς, ἀδελφὸς τοῦ οικονομολόγου, ὅστις καὶ τὸν ἀνέθρεψεν, ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῷ 1805. Δέκα ἐννέα ἐτῶν ἐγένετο ὑπάλληλος ἐμπορικῆς οἴκου, εἶτα ἤκουσεν ἀλληλοδιαδοχῶς τὰ μαθήματα τῆς νομικῆς καὶ ἰατρικῆς. Μετὰ ταῦτα ῥίπτεται εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὰς συνωμοσίας. Συνομνύει κατὰ τὸ 1827, 1830, 1839. Μετέσχε πάντων τῶν κινήματων τοῦ 1848, τῷ δὲ 1861 κατεδιώχθη ὡς μέλος μυστικῆς ἐταιρίας. Τέλος συνομνύει τῷ 1870 τῇ 31 ὁκτωβρίου. Ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ, κατεδικάσθη ἐρήμην εἰς θάνατον, καὶ κατ' ἀνακοπὴν εἰς ἰσόβια δεσμὰ καὶ ἐφυλακίσθη εἰς Κλαιβῶ, ἐνθα ὑπέστη τὴν ποινὴν του, ὅτε ἐδόθη αὐτῷ ἡ χάρις.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 16 τοῦ παρελθόντος ἔτους τῆς « Ἀθηναϊδος » ἐδημοσιεύσαμεν περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ κατὰ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ ἰδίᾳ ὡς φέρεται ἐν ταῖς Πουρανῶν αἰς, ὑπεσχέθημεν δὲ νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ περὶ αὐτοῦ καὶ ὡς φέρεται ἐν τῷ ἀρχαιοτέρῳ βιβλίῳ τῶν Πουρανῶν ἐν τῇ Μαχαβαράτῃ.

Κατὰ τὴν Μαχαβαράταν δὲν σώζει τὸν Ἰνδὸν Νῆε, τὸν Μανού, ὁ Βισνοῦς, ἀλλ' ὁ πρῶτος τῶν Θεῶν Βοάχμας, ὅστις συγγέεται μετὰ τῆς ὑψίστης Θεότητος· οὗτος δὲν ἐνασχολεῖται πλέον ν' ἀρπάσῃ τὰς Βέδας ἀπὸ τοῦ ἀφαιρέσαντος αὐτὰς δαίμονος· ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Βοάχμα εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὴν διήγησιν τοῦ γεγονότος τούτου ποιεῖται ὁ σοφὸς Μαρκανδέγας (Marcandeya) πρὸς τὸν Ἰουδιχίταν (Youdichita), θεῖον τοῦ Παριχτή, ὅστις ἤρατο τὴν λαμπρὰν λίμνην ἐν τῷ μεταξὺ τῶν Πανδαβῶν καὶ Κουραβῶν πολεμῶν, ὡς ἀπώλογο, ὡς λέγουσι, σχεδὸν ἐπτὰ ἑκατομύρια ἀνθρώπων.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο τῆς Μαχαβαράτης ἔχει ὡς ἑξῆς.

1. Ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου (Βισασβάτα) ἦτο βασιλεὺς καὶ μέγας σοφός, ἡγεμὼν τῶν ἀνθρώπων, ὁμοίως κατὰ τὴν λαμπρότητα πρὸς τὸν Πραδγιάπατην.

2. Διὰ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, τῆς λαμπρότητος, τῆς εὐτυχίας του, πρὸ πάντων διὰ τῆς μετανασῆς ὁ Μανοῦς ὑπερέβη τὸν πατέρα καὶ τὸν πάππον αὐτοῦ.

3. Ὁ ἀρχὼν οὗτος τῶν ἀνθρώπων, ὁ μέγας οὗτος ἅγιος (α), τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ ἄνω ἔχων, ἄρτιος

(α) « Ὅτι σὲ εἶδον ἰδίκαιον ἐνώπιόν μου, ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ ». (Γεν. 4, 4).

ἐπὶ τοῦ ἐνός ποδὸς ἰσταμένος, ἀντέσχεν ἐπὶ πολλῶ ἐν τῇ ἐπιπέδῳ ταύτῃ ἴσσει.

4. Ὁ φοβερός οὗτος ἐν μετανοίᾳ διατελὼν τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην, τὸ βλέμμα σταθερῶν καὶ ἀκίνητον, παρεδόθη εἰς τὰς ἀυτῆρότητας ταύτας ἐπὶ μακρὰν ἐτῶν σειράν. (α).

5. Ἰχθὺς τις προσεγγίσας τὸν μετανοοῦντα, φέρωντα κόμην μακρὰν καὶ ὑγρὰν, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Βαρίου ὠμίλησεν αὐτῷ ὡς ἑξῆς:

6. « ὦ μακάριε! εἶμαι μικρὸς καὶ ἀσθενὴς ἰχθύς, ὅστις φοβεῖται τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς ἰχθῦς· διὰ τοῦτο σώσον με σὺ, ὅστις ἐπακούεις τὰς εὐχὰς τῶν θνητῶν.

7. Διότι οἱ μεγάλοι ἰχθύες τρώγουσι πάντοτε τοὺς μικροὺς τοιοῦτος εἶναι ὁ αἰώνιος προορισμὸς ἡμῶν.

8. Διὰ τοῦτο σώσον με ἐκ τῶν μεγάλων τεράτων, τὰ ὅποια ἐκπνέουσι τὸν τρομὸν· ὅτι εἶμαι εὐγνώμων σοὶ ἐπὶ τῇ πράξει, ἣν θὰ πράξῃς ὑπὲρ ἐμοῦ. »

9. Ἐκείνος, ὁ Μανοῦ, ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου, ἀκούσας τὸν λόγον τοῦ ἰχθύος φκτεῖρε καὶ ἔλαβε τὸν ἰχθύν ἐν τῇ χειρὶ του.

10. Ὁ Μανοῦς, ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου, κομίσας αὐτὸν ἐπὶ τὰς ὀχθὰς τοῦ θαλάσσης τὸν ἔρριψεν εἰς ἀγγείον λάμπρον ὡς αἰσθητὴν τῆς σελήνης.

11. Ἐκεῖ, ὦ βασίλειε! ὁ ἰχθύς οὗτος ἔζησε διὰ τῶν φροντίδων τοῦ Μανοῦ, ὅστις ἐφρόντισεν περὶ αὐτοῦ ὡς υἱοῦ ἀφιερῶτος εἰς αὐτὸν ὅλην τὴν προσοχὴν του.

12. Ἀλλὰ μετὰ πολὺν χρόνον ὁ ἰχθύς οὗτος ἐμεγάλωσε πολὺ, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ μὲνῃ ἐν τῷ ἀγγείῳ.

13. Ὁ ἰχθύς βλέπων εἰς τὸν Μανοῦ εἶπεν αὐτῷ πάλιν « ὦ μακάριε! Κομίσον με τώρα εἰς ἄλλην κατοικίαν. »

14. Ἐξαγαγὼν τὸν ἰχθύν ἐκ τοῦ ἀγγείου ὁ μακάριος Μανοῦς μετεκομίσει αὐτὸν εἰς μεγάλην λίμνην.

15. Ἐκεῖ ὁ Μανοῦς ἐπέστη τῶν πολεμίων πόλεων, τὸν ἔρριψεν ἀλλ' ὁ ἰχθύς ἐμεγάλωσε πάλιν μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν.

16. Ἡ λίμνη εἶχε τῶν ὑδογίανῶν (9 λευγῶν = 9 περίπου ὠρεῶν) ἡλικίαν καὶ μῆκος λεύγης πλάτος· ὁ ἰχθύς ἔχων σφραγίσαντος (β) δὲν ἠδύνατο νὰ τοποθετηθῆ.

17. Ὅτε νὰ ἐπιβῇ ἐν τῇ λίμνῃ ταύτῃ, ὦ υἱὲ τοῦ Κεάνθη, τῶν βασιτῶν Βαῖτσεῶν! Τότε ὁ ἰχθύς βλέπων τὸν Μανοῦ ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς.

18. Κομίσον με, ὦ μακάριε! εἰς τὴν σύζυγον ἢ τὴν σύντροφον τοῦ Ὀκεανοῦ, εἰς τὸν ποταμὸν Γάγγην (γ), ὅπου θὰ κατοικῶ· κομίσον με ἀλλαγῶς ὅπου ἂν ἐπιθυμῆς.

19. Διότι ἀρμόζει νὰ κατοικῶ χωρὶς γογγυσμῶν ἐν

(α) « Νῆε δὲ ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ κατακλυσμὸς ἦν ἐπὶ τῆς γῆς ». (αὐτόθ. β).

(β) Λωτὸς φεθὼν διὰ τῆν ὀχθῶν μνημονευόμενον ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Ἰνδῶν.

(γ) Οἱ ποταμοὶ παρ' Ἰνδοῖς εἶνε γένους θηλυκοῦ· ὁ δὲ Ὀκεανὸς ἀρσενικοῦ· καὶ ἐπειδὴ εἰσβάλλουσιν εἰς αὐτὸν λέγονται καὶ σύζυγοι αὐτοῦ.

τῷ τόπῳ ἐν ᾧ θὰ διατάξῃς, ἀφοῦ ἔλαβον τὴν ἑκακτον ταύτην ἀξίαν διὰ τῶν φροντίδων σου, ὦ ἀναμαρτήτε!»

20. Οὕτω παραλήθει, ὁ μακάριος, ὁ ἰσχυρὸς Μανοῦς, μετεκομίσει τὸν ἰχθύν εἰς τὸν Γάγγην, ὅπου αὐτὸς ὁ ἀκατάβλητος τὸν ἔρριψεν.

21. Ἐκεῖ, ὁ ἰχθύς ἐμεγάλωσε ἐπὶ ἐπὶ τινα χρόνον, ὦ δαμασκά τῶν πολεμίων! Τότε ὁ ἰχθύς βλέπων τὸν Μανοῦν τῷ ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς.

22. Δὲν δύναμαι νὰ κινήσω τὸ σῶμά μου ἐν τῷ Γάγγῃ, ὦ ὕψιστε! κομίσον με εἰς τὸν Ὀκεανόν, ἔσο μοι εὖνους, ὦ μακάριε!

23. Τότε ὁ Μανοῦς, ἐξαγαγὼν ὁ ἴδιος τὸν ἰχθύν ἐκ τῶν ὕδατων τοῦ Γάγγου ἐκομίσει εἰς τὸν Ὀκεανόν, ὦ υἱὲ τοῦ Πιθῆ! ὅπου τὸν ἔρριψεν.

24. Ἀλλ' ὁ ἰχθύς κομίσει, ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Μανοῦ ἐγένετο μέγιστος καὶ ὅτε ἤπτοντο αὐτοῦ, διέσχεν εὐαρέστους ὁμάς.

25. Ὅτε ὁ ἰχθύς ἔρριφθη ὑπὸ τοῦ Μανοῦ εἰς τὸν Ὀκεανόν, τότε μειδιῶν ὠμίλησεν αὐτῷ οὕτως.

26. ὦ μακάριε! Σὺ μοι παρέσχες ἐντελὴ καὶ διαρκῆ διατήρησιν· μάθε παρ' ἐμοῦ τί ὀφείλεις νὰ κάμῃς ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς.

27. « Μετ' ὀλίγον, ὦ μακάριε! ὅτι κινήτῳν καὶ ἀκίνητῳ ἀνήκει εἰς τὴν ἐπίγειον φύσιν, θὰ ὑποστῇ παγκόσμιον κατακλυσμὸν (α), ὦ εὐδαιμονέστατε, ἐντελῆ διάλυσιν.

28. Ὁ πρόσκαιρος οὗτος κατακλυσμὸς τοῦ κόσμου εἶναι ἐγγύς· διὰ τοῦτο ἀγγέλω σοι σήμερον ὅτι ὀφείλεις νὰ πράξῃς ὑπὲρ τῆς ἐκτετοῦ ἀσφαλείας.

(ἔπεται συνέχεια).

ΚΟΝΕΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΗΣ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α' — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. Β'

Ἔνεκα τῆς ἀγάπης ἡμῶν πρὸς τὰ ἄνθη, ἡ ἀνοδὸση θεωρεῖται πάντοτε ὡραῖον ὄφρυον πρὸς τοὺς φίλους μας. Ἡ ἀγαθὴ διδάσκαλος εὐχαριστεῖται πολὺ, ὅταν ἡ μαθήτριά της ὁμοῦ μετ' ὁ ζῶηρον καὶ παιδρὸν « Καλημέρα », τῆς προσέσῃ μίαν ἀνοδοδεμῖαν. Ἄν καὶ τὰ ἄνθη δύνανται νὰ ἦναι ἀπλά καὶ κοινά, τὸ εἶς αὐτῶν ὁμῶς δῶρον εἶναι λίαν εὐάρεστον. Διότι διὰ τοῦ ἀθῶου τούτου δῶρου λέγει εἰς τὴν διδάσκαλον, « ἀγαπῶ τὰ ὡραῖα πράγματα, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε, καὶ γνωρίζω, ὅτι καὶ σὺ τὰ αὐτὰ φρονεῖς. » Σημαίνει δὲ καὶ κατὰ τι περισσώτερον τούτου. Λέγετο εἰς τὴν διδάσκαλον σὰς, ὅτι τὴν ἀγαπάτε. Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἀγαπάτε, διὰ τοῦτο τῆς διδότε τὰ εἶσομα ἄνθη, τὰ ὅποια καὶ σὺ ἀγαπάτε πολὺ. Καὶ

(α) « Ἴδου ἐγὼ ἐπάγω τὸν κατακλυσμὸν, ὅθεν ἐπὶ τὴν γῆν καταφθίσει πᾶσαν σάρκα, ἐν ἣ ἔστιν ἐν αὐτῇ πνεῦμα ζωῆς ὑποκάλυψι τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὅσα ἐν ἣ ἐπὶ τῆς γῆς τελευτήσῃ. » (Γεν. 5', 17).

αὐτὰ θὰ ἀισθάνηται, ὅτι ἂν καὶ τὰ ἄνθη θὰ μαρτυροῦσιν, ἡ ἀγάπη σὰς ὅμως πρὸς αὐτὴν θὰ ἦναι πάντοτε ἀμείβη.

Πόσον εὐάρεστα εἶναι τὰ ἄνθη εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἦθελεν εἶσθαι φορτικὸν διὰ τὸν ἀσθενῆ νὰ βλέπῃ ὄλους τοὺς ἀγαπητοῦ, τοῦ φίλου. Αὐτοὶ ὅμως δύνανται νὰ τοῦ πέμπωσι δῶρα διὰ νὰ τοῦ ἀποδεικνῶσιν, ὅτι τὸν ἐνθυμοῦνται. Καὶ ποτὶ δειγμάτια μνήμης εἶναι εὐπροσδεκτότερα τῶν ἀνθέων;

Τὰ ἄνθη χρῆσιμώτατα πολὺ καὶ ὡς κοσμήματα, καὶ μετὰ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀγρίων. Εἶναι δὲ ταῦτα πολὺ ὡραιότερα, παρὰ πάντα ἄλλον στολισμὸν, τὸν ὅποιον ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ κατασκευάσῃ. Τί λαμπρότερον πρᾶγμα ὑπάρχει τῆς ὡραίας κόμης τῆς κεκοσμημένης μετ' ἄνθη;

Ἐπειδὴ δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ τὰ ἄνθη μαραινόνται εὐκολότατα, κατασκευάζομεν τεχνητὰ τοιαῦτα διὰ κοσμήματα. Ἐπίστετε δὲ τόσον καλῶς εἶναι κατασκευασμένα, ὥστε νομίζομεν, ὅτι εἶναι φυσικὰ ἄνθη κομμένα πρὸ μικροῦ ἐκ τοῦ κήπου.

Τόσον πολὺ μᾶς ἀρέσκουσι τὰ ἄνθη, ὥστε τὰ εἰκονίζομεν εἰς τὰς εἰκόνας, εἰς τὰ ἐνδύματα καὶ εἰς τὰ ἐπιπλά μας. Εἰς τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ εἰς τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ κοσμήματα δίδομεν σχήματα ἀνθέων. Εἰκόνας ἀνθέων φαίνονται εἰς τοὺς τύπους τῶν ἱματισμῶν περισσώτερον ἄλλων εἰκόνων. Ὁ κοσμηματοτέχνης τῶν ὑφασμάτων λαμβάνει τὰς ὡραιότερας εἰκόνας του ἐκ τῶν ἀνθέων, τὰ ὅποια βλέπει εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τοὺς κήπους. Οἱ λαμπρότεροι τάπητες εἶναι ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπάρχουσιν εἰκόνας ἀνθέων. Συχνάκις βλέπομεν εἰς τοὺς τάπητας ἐπὶ τῶν ὁποίων πατοῦμεν μεγάλην ποικιλίαν ἀνθέων ἐξ ὡραιότητων χρωμάτων. Περιπατοῦμεν εἰς ἀνθῶνας πλήρεις ῥόδων καὶ διαφόρων ἄλλων ἀνθέων, καὶ δὲν φοβούμεθα νὰ συντρίψωμεν αὐτά, ὡς ὅταν πατοῦμεν ἐπὶ ἀληθινῶν ἀνθέων. Ἄνθη ἐπίσης ἐκτυποῦνται ἐπὶ χαρτίων, μετὰ τὰ ὅποια κοσμοῦμεν τοὺς τοίχους τῶν δωμάτων μας. Καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ τραπεζομάνδουλα καὶ εἰς τὰ χειρόμακτρα συχνάκις βλέπομεν παραστανομένα ἄνθη ὑφαντά. Βλέπομεν τὰς εἰκόνας ἀνθέων ἐργασμένων ὡραιότατα ἐπὶ ἀργυρῶν ἐμπορευμάτων. Βλέπετε ἐπίσης αὐτὰ εἰς ἀγγεῖα, ὅπου θέτομεν πραγματικὰ ἄνθη. Ἄνθη συχνάκις εἶναι κεχαραγμένα ἐπὶ τῶν ἐπιπέλων μας, καὶ μάλιστα ὁ ἀγγειοπλάστης ἔχει εἰκονισμένα τοιαῦτα ἐπὶ τῶν θερμαστῶν, αἰ ὅποια χρῆσιμεύομεν διὰ τὰ δωμάτια ἢ τὰ μαγειρεία. Οὕτω λοιπὸν ἔχομεν ἄνθη, ὅσας δυνάμεθα· ὅσας δὲ δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἄνθη, ἔχομεν τὰ ἀπεικονίσματα αὐτῶν.

Εἶπον εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον, ὅτι πάντες ἀγαπῶμεν τὰ ἄνθη. Ἴσως ἔπρεπε νὰ εἶπω, ὅτι σχεδὸν πάντες ἀγαπῶμεν αὐτά. Εὐρίσκονται δὲ τινες τόσον ἀπειροκαλοὶ καὶ σκαιοὶ, ὥστε νὰ μὴ βλέπωσιν ὡραιότητα εἰς τὰ ἄνθη. Αὐτοὶ νομίζουσιν, ὅτι τὰ γεωμήλα, καὶ τὰ γογγύλια, καὶ τὰ σεύτλα, πρέπει νὰ φέονται ἐκεῖ, ὅπου οἱ αἰθγατέρες τῶν ἔχουσι τὸν ἀνθῶνα

των. Αησιμονούσιν όμως, ότι ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τὰ ὠραία πράγματα ἐπιτόπως, διὰ νὰ χαίρωμεν βλέποντες αὐτά. Δι' ἕκαστον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔχαμεν ὁ Θεὸς ἔχει χροσίν τινα, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ χροσίν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὸς γαίρει βλέπων ἡμᾶς, καὶ ἀγαπῶμεν τὰ ὠραία πράγματα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔδωκε, καὶ νὰ κἀνωμεν κατάλληλον χρῆσιν αὐτῶν.

Τὰ παιδιά ἀγαπῶσι πάντοτε τὰ ἄνθη. Τὸ νήπιον ἐκτείνει τὴν χεῖρά του πρὸς αὐτὰ, πρὶν ἀκόμη δυναθῆ νὰ πιάσῃ τι, καὶ δεικνύει ἐκ τῶν μειδιαμάτων του καὶ τοῦ εὐθιμοῦ θορυβοῦ του, ὅτι εὐχαριστεῖται. Καὶ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ τρέχῃ καὶ νὰ λαλῇ, γαίρει ἐνθὺ τρέχει ἐπάνω καὶ κάτω εἰς τὸν κήπον καὶ λέγει, «Τί ὠραία, τί ὠραία!» εἰς πᾶν ἄνθος.

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ὑπάρχωσιν ἄνθη εἰς τὰ δωμάτια τῶν παραδόσεων. Ὁ τόπος ὅπου τὸ ἄθωον παιδίον πηγαίνει διὰ νὰ μάθῃ γράμματα, πρέπει νὰ ἴσται λίαν εὐχάριστος. Τῶν τριούτων τῶν καθιστῶσιν εὐχάριστον τὰ εὐχάριστα πράγματα, καὶ τὰ ἄνθη βεβαίως εἶναι λίαν εὐχάριστα πράγματα. Καὶ αὐτὰ εὐκόλως δυνάμεθα νὰ τὰ προκηθεύωμεθα. Οἱ μαθηταὶ δύναται νὰ φέρωσι τοιαῦτα, καὶ νὰ τὰ θέτωσιν ἐντὸς ἀγγελίων, ὅπου πάντες δύναται νὰ τὰ βλέπωσι. Αἱ εἰκόνες καθιστῶσι τὰ δωμάτια τῶν παραδόσεων πολὺ εὐχάριστα, ἀλλ' ἀπαιτοῦσι μεγάλας δαπάνας. Τὰ ἄνθη όμως εἶναι εὐθηνά δι' αὐτὰ δὲν ἀπαιτεῖται ἐν γένει μεγάλη δαπάνη, πλὴν τοῦ κόπου τῆς συλλογῆς καὶ τῆς μεταφορᾶς αὐτῶν εἰς τὸ σχολεῖον.

ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ ΕΝ ΕΥΡΩΠῃ

Ἐν ἔτει 1865 ὁ προϋπολογισμὸς τῆς Γερμανίας ἔφερε ἔξοδα 31 ἑκατ. λιρῶν, ἐν ἔτει δὲ 1879 δεῖται 66 ἑκατ. λιρῶν. Οἱ μέγιστοι προϋπολογισμοὶ τῆς Εὐρώπης εἰσι νῦν ἡ τῆς Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας, τῆς μὲν Γαλλίας τὰ ἔξοδα ἀνέρχονται εἰς 119 ἑκατ. λίρας, τῆς δὲ Ῥωσσίας εἰς 107 ἑκατ. λίρας, ἐνθὺ μέχρι τοῦ 1865 ἐδέοντο μόνον τοῦ ἡμίσεως ποσοῦ. Ἀπατα ἡ Εὐρώπη ἐδαπᾶνει μέχρι τοῦ 1865 398, ἑκατ. λίρας, σήμερον δὲ δαπανᾷ 585, ἑκατ. Τὸ δημόσιον δὲ χρέος τῆς Εὐρώπης ἀνῆλθεν ἀπὸ 2,626,000,000 λίρας εἰς 4,324,000,000. Ἐκ τῶν 585 ἑκατ. λιρῶν τὰ ὁποῖα δαπανῶσιν αἱ διάφοροι κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης 160 ἑκατ. ἀπορροφῶνται εἰς συντήρησιν στρατοῦ. Ἡ Ῥωσία ἐδαπᾶνησε τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὸν στρατὸν 36,000,000 λίρας, ἡ Ἀγγλία 32,000,000, ἡ Γαλλία 27,000,000 καὶ ἡ Γερμανία 21,000,000. Τὸ 1865 ἡ Γερμανία ἐδαπᾶνησε 10,000,000. Ἡ Ἀγγλία 27,000,000, ἡ Γαλλία 17,000,000, καὶ ἡ Ῥωσία 22,000,000.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * * Ὁ Ἰουδαϊκὸς πληθυσμὸς ἐν Ῥωμανίᾳ ἀνέρχεται εἰς 265,000. Κατὰ τὴν Βερολίνησιν συνθήκην οἱ Ἰουδαῖοι οὗτοι ἔδει ν' ἀπολαύωσι ἰσοπολιτείας, ἣν ἠρήθη μέχρι τοῦδε νὰ χορηγήσῃ ἡ Ῥωμανικὴ κυβέρνησις.

* * * Ἡ κυρία Φίερς κατοικεῖ νῦν ἐν Λονδίῳ καταγενομένη εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ συζύγου τῆς.

* * * Μέχρι τοῦ ἔτους 1865 ἡ Ῥωσία εἶχε 8,000 σχολεῖα προκαταρκτικὰ μετὰ 280,000 μαθητῶν. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἤρξησε νῦν εἰς 24,000 μετὰ 1,000,000 μαθητῶν.

* * * Ὄταν οἱ Κινεῖοι διδάσκει γέωμα, τὸ μῆκος τοῦ καταλόγου εἶναι ὡς σινικὸν διήρημα. Ὁ γενικὸς πρόβλεψος τῆς Κίνας ἐν ἀγίῳ Φραγκίσκῳ τῆς Ἀμερικῆς ὀνόματι Σχὲν Σχού Τάγγι ἔδωκεν ἀρτίως γέωμα ἐνθὺ παρτέθησαν 40 εἰδῶν φαγητά.

* * * Ἡ πόλις τῆς Νέας Υόρκης προϋπολόγησε δαπάνην πρὸς διατήρησιν σχολείων δημοσίων διὰ τὸ ἔτος 1880 3,558,200 δολλ. ἐξ ὧν οἱ μισθοὶ ἐνέρχονται εἰς 2,734,000 δολλ.

* * * Ὁ ὑπὸ κρητὸς τοῦ στρατηγῶν Γράντ Ἰάπων, ὃν πρόσλαβεν εἰς τὴν κατὰ τὴν ἐν Ἰαπωνίᾳ περιήγησιν του, λέγει ὅτι ὁ στρατηγὸς Γράντ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀμερικανὸς οὗ ὁ Μικᾶδος ἐσφιγξῆ τὴν χεῖρα.

* * * Ὁ διευθυντὴς ἐφημερίδος τινὸς τῆς Νέας Υόρκης ὑπισχνεῖτο εἰς τοὺς ἐγγραφησομένους συνδρομητὰς αὐτοῦ τὰ ἔξῃς: Θὰ κείρονται δωρεάν ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ θὰ ἐμβολιάζονται ἀνὰ τριμησίαν ἐπίσης δωρεάν. Ἐκαστὸς συνδρομητὴς προπληρώνων τριετὴ συνδρομὴν θὰ ἔχη δικαίωμα κατὰ τὸν θάνατόν του νὰ λαμβάνῃ ἐν φέρετρον ἢ, ἂν προτιμῶσιν οἱ κληρονόμοι του, θὰ λαμβάνωσιν ἐξ κοχλιάρια ἀργυρᾶ.

* * * Δεκατέσσαρα νέα χρυσορυχεῖα ἀνεκαλύφθησαν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Σιβηρίᾳ.

Λόσις Αἰνίγματος Β'

Ἀντίδια—ἀντι διά.

* Ἐλυσαν αὐτὸ αἱ κκ. Ὑπατία Δ. Καραμῆ, Πηνελόπη Ζύγουρα, Μαρῖω Α. Φιλίππου, καὶ οἱ κκ. Φώτιος Μ. Κλαδάκης, Δημ. Χ. Βουρνάκος, Γεώργ. Τζεράχης, Ἰωάννης Κ. Πρινόπουλος, Θεοφ. Κ. Μαρκοπουλιώτης, Γ. Ν. Β. (Ἀθηναῖων), Κ. Β. Τοπάλης (Κερκύρας), Ἀλέξ. Θέμελης, Εὐανθία Ἀλφιέρη (Σμύρνης), Ἰωάν. Α. Ζωταλῆς, Ι. Κρανιωτῆς

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τῆς δημῶδους παροιμίας:

ἄ κόμη δὲν τὸν εἶδα με
καὶ Γιά ννη τὸν ἐβγάλα με,
τίς ἡ ἀντίτιχος ἀρχαίς;

Πατήρ τις ἔχον ἄγρον τετραγωνικὸν τὸ σχῆμα διανέμει αὐτὸν εἰς τὰ πέντε τέκνα του. Δοῦς εἰς τὸν πρεσβύτερον τῶν υἱῶν του τὸ τέταρτον τοῦ ἀγροῦ, τ. ἔ. τὸ ἐσκιασμένον μέρος, παραγγέλλει νὰ διανεμηθῇ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τοὺς ἄλλους τέσσαρας οὕτως, ὥστε ἕκαστος νὰ λάβῃ ἴσην μερίδα καὶ τὸ αὐτὸ ἔχουσαν σχῆμα.

Πῶς δὲ γείνη ἡ διανομή;

Κατασκευάσον γραμμὴν παριστάσαν ἀκριβὸς τὴν τετραγωνικὴν ρίζαν τοῦ 31.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν δημοσιευθήσονται ἐν τῇ ἐπομένῳ φύλλῳ.